

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ОТ НЕБЕТО ПАДАТ
КАМЪЧЕТА**

chitanka.info

Имало едно петле с червено гребенче. То било като другите петлета: опашката му — зелена, а ботушките — жълти. Ходело наперено из двора, само че било много плашливо. От всичко се бояло: от кучето с рунтавата опашка, от магарето с дългите уши, от куция котарак. Щом се уплашело от нещо, захващало да пляска с криле, да кукурига, целия двор вдигало на главата си.

Веднъж петлето си щъкало под черницата и кълвяло туй-онуй. Не щеш ли, подухнал лек ветрец и отронил едно черничево зърно от най-долното клонче. Зрънцето тупнало петлето по гърба. Че като се уплашило онова ми ти петле, че като се развикало:

— Олеле! Кой ме удари?

— От небето падат камъчета — пошегувал се вятърът.

— Кукуригууу! — изкрещяло петлето и търтило да бяга. Прехвъркнало през плетищата, над покривите, излязло във от селото. Там го срещнал Пат Патаран и го попитал:

— Защо си хукнало, Петленце?

— От небето падат камъчета! — отговорило задъхано петлето. — Бягай, защото камъчетата ще ни избият!

— Ама че работа! — гракнал Пат Патаран и се заклатил подир петлето.

То бяга, той бяга, то бяга, той бяга, додето срещнали Ежка Бежка Таралежка.

— Защо бягаш, Петленце? — навирил нагоре остроето си носле Таралежко.

— Питай Патарана! — отговорило петлето.

— Защо бягаш, Патаране? — обърнал се Таралежко към Патарана.

— От небето падат камъчета! — гракнал Патаран. — Бягай да бягаме, додето не са ни утрепали!

Навървили се и тримата: петлето с жълтите ботушки, Пат Пат Патаран и Ежко Бежко Таралежко. Тичали, тичали тъй, че краката си щели да изпотрошат.

Изневиделица напреде им изскочил Зайо Байо Дългоушко и преварил петлето:

— Защо бягаш, Петленце?

— Питай Патарана!

— Защо бягаш, Патаране?

— Питай Таралежка!

— Кажи, Таралежко, защо бягаш?

— От небето падат камъчета. Бягай и ти, додето не са те тупнали по главата.

Понадил се и заекът подире им. Станали четирима. Запомни ли ги? — Петльо с жълтите ботушки, Пат Пат Патаран, Ежко Бежко Таралежко и Зайо Байо Дългоушко. Втурнали се към гората. Тъкмо влезли в гората — и насреща им изскочила Кума Лиса Кокошарка.

— Защо бягаш, Петленце? — попитала Кума Лиса.

— Питай Патарана!

— Защо бягаш, Патаране?

— Питай таралежа!

— Защо бягаш, Таралежко?

— Питай Дългоушка!

— Защо бягаш, Дългоушко?

— Как да не бягам, когато от небето падат камъчета! Бягай и ти след нас!

— Олелеее! — плеснала с предните си лапички Лисана и се присламчила най-отзад.

Станали петима: Петльо с жълтите ботушки, Пат Пат Патаран, Ежко Бежко Таралежко, Зайо Байо Дългоушко и Кума Лиса Кокошарка.

Бягали, бягали, бягали, додето срещнали Кумча Вълча Средногорски.

— Защо бягаш, Петленце? — преварил Кумчо Вълчо петленцето.

— Питай Патарана! — отвърнало петлето.

— Защо бягаш, Патаране?

— Питай таралежа!

— Защо бягаш, Таралежко?

— Питай Дългоушка!

— Защо бягаш, Дългоушко?

— Питай Кума Лиса!

— Защо бягаш, Кума Лисо?

— Как да не тичам — отвърнала Лисана, — как да не бягам, когато от небето падат камъчета. Тръгвай и ти след нас!

— Аууу! — ревнол Кумчо Вълчо и търтил подир лисицата.

Станали шестима. Помниш ли ги? — Петльо с жълтите ботушки, Пат Пат Патаран, Ежко Бежко Таралежко, Зайо Байо Дългоушко, Кума

Лиса Кокошарка и Кумчо Вълчо Средногорски.

Бягали, бягали, бягали, стигнали до мечата поляна. Там ги срещнала Баба Меца Кривогледа.

— Защо бягаш, Петленце?

— Питай Патарана!

— Защо бягаш, Патаране?

— Питай таралежа!

— Защо бягаш, Таралежко?

— Питай Дългоушка!

— Защо бягаш, Дългоушко?

— Питай Кума Лиса!

— Защо бягаш, Кума Лисо?

— Питай Кумча Вълча!

— Кажу ми, Кумчо, защо бягаш?

— Защото... защото и другите бягат — отговорил глупавият Кумчо Вълчо, тъй като бил забравил защо се помъкнал подир дружината.

— Хайде тогава да бягам и аз! — рекла Баба Меца Кривогледа и затрополила най-отзад.

Станали седмина: Петльо с жълтите ботушки, Пат Пат Патаран, Ежко Бежко Таралежко, Зайо Байо Дългоушко, Кума Лиса Кокошарка, Кумчо Вълчо Средногорски и Баба Меца Кривогледа.

Бягали, бягали, бягали, най-сетне стигнали до един дълбок трап и там спрели.

— Сега какво ще правим? — попитало петлето. — Искате ли да се върнем назад?

— Никакво връщане! — викнала Лисана. — Не сме тръгнали, за да се връщаме.

— Ами трапът? — гракнал Пат Патаран.

— Ще го прескочим! Хайде, Петленце, скачай първо ти, защото ти бяга най-отпред.

— Кукуригууу! — провикнало се петлето, разперило крила, подхвъркнало и прескочило трапа.

Подире му размахал крила Пат Патаран. И той прехвъркнал отвъд.

Засилил се и заекът. Той направил такъв юнашки скок, че прехвърлил не само трапа, но и половината гора.

Дошъл ред на таралежа. Той нали има къси крачка, превъртял се два-три пъти, търкулнал се като кълбо и — бух! — в трапа.

— Тъй ли се прескача трап? — скокнала лисицата, колкото ѝ силите държат, но наместо отвъд и тя се намерила на дъното.

Подир нея се сгромолясал и вълкът, а Баба Меца направо се бухнала надолу с главата.

— Хубаво се наредихме! — спогледали се зверовете и захванали да мигат уплашено.

Минали три дни и три ноци. На четвъртия ден лисицата рекла:

— Гладна съм.

— И аз! — изръмжал вълкът.

— И аз! — изпъшкала мечката.

Само таралежът си мълчал.

— Кого да изядем? — попитал вълкът.

— Най-малкия! — отвърнала лисицата и погледнала към таралежа.

— Дръжте го! — ревнали трите звяра и се хвърлили върху бодливия таралеж.

Но Ежко Бежко изведнъж се свил на кълбо и настръхнал. Бодлите му щръкнали. Зверовете стоварили отгоре му лапите си, но мигом ги дръпнали назад.

— Олеле, той ме убоде! — заскимтяла лисицата.

— И мене!

— И мене! — изохкал вълкът.

Притихнали зверовете в дълбокия трап и цял ден не мръднали, но когато настъпила нощта, се нахвърлили един върху друг, грозно заревали, затракали зъби и се разкъсали един друг. Кой кого изял, никой не може да ти каже, защото било тъмно като в рог, но на другата сутрин таралежът видял, че в трапа няма нито вълк, нито мечка, нито лисица.

Останал сам таралежът и се замислил дълбоко: какво ще прави в този трап? Тъкмо в туй време две големи крила засенчили слънцето над него.

— Орел! — рекъл си таралежът и пак се наежил, но орелът му извикал:

— Не бой се, Ежко! Не съм дошъл да те грабна, а съм дошъл да ти помогна, защото си добър. Миналото лято ти изяде оная люта змия,

която пълзеше по скалите към гнездото ми и се беше нагласила да ми изгълта орлетата. Сега пък аз ще ти се отплатя.

И като се спуснал, орелът сграбчил таралежа в ноктите си, изнесъл го от трапа и го пуснал внимателно върху тревата.

Ежко Бежко много се зарадвал и полека-лека се прибрал в дупката си.

А Петльо и Патаран, след като прескочили трапа, тичали още час, уморили се и си рекли:

— От небето вече не падат камъчета!

И се върнали в родното си село, а Зайо Байо Дългоушко останал в гората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.